

Vánoční králíček

Marta Knauerová

Vánoční králíček

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Marta Knauerová
Vánoční králíček – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

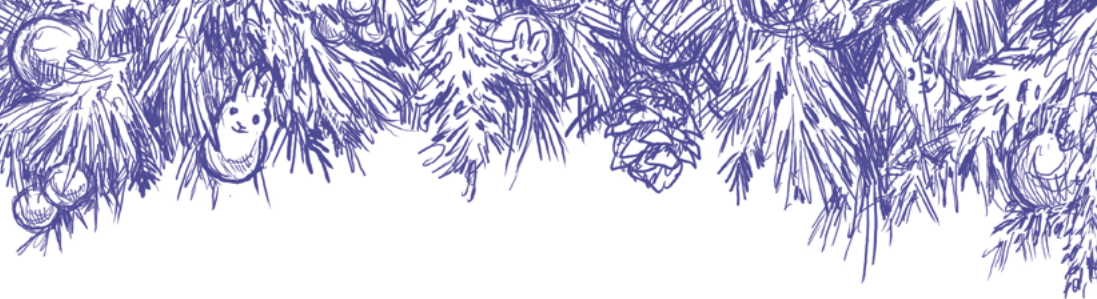
VÁNOČNÍ KRÁLÍČEK

Marta Knauerová

„když o tom dokážeš snít,
dokážeš to i udělat.“
Walt Disney

Proč právě já?

Tonička seděla ve svém pokoji a byla našťvaná. Na sebe, na školu, na Vánoce, prostě na celý svět. „Proč právě já se musím jmenovat Antonie?“ hudrovala nahlas. „Na světě je přece tolik krásných jmen. Třeba Nicol,“ zasněla se. „Nebo Laura, Sára, Adriana...,“ odříkávala si jména svých spolužaček.

„Proč právě já se musím jmenovat po babičce, kterou jsem navíc nikdy neviděla? To fakt nechápu!“ zavrtěla vztekle hlavou.

Seděla našťvaně na pohovce a oběma rukama objímala velký bílý polštář. Dostala ho loni od babičky Aničky. Od té druhé, kterou naopak vídala často a kterou měla moc ráda. Byla to ta nejlepší babička na světě a tenhle polštář jí ušila k desátým narozeninám. Byl z měkké plyšové látky. Heboučký a šimravý jako skutečný králík, když ho pohladíte.

Polštář králík měl dlouhé bílé uši, růžový čumáček a oči modré jako nebe. Byl to její milovaný muchlací králík, který s ní zažil už nejednu špatnou náladu a nejeden smutek.

„Proč právě já?“ fňukala dál Tonička. „Proč právě já nevím, jak se řekne anglicky králík! Chápeš to?“ zaklepala divoce ušatým polštářem. Tomu však jen spadla hlava na stranu a neřekl nic. Tonička se na anglická slovíčka včera ani nepodívala. Neměla být zkoušená. Ale byla! Stála u tabule jako tvrdé „Y“ a v hlavě jí hučelo.

„Ta je dutá jako bambus!“ zaslechla Alberta v zadní lavici a ostatní ve třídě se zasmáli. Jenže ten namachrovanej Albert, kterého tak nesnášela, měl bohužel pravdu. Vyfasovala kouli jako zeměkouli. A právě teď! Před Vánoci.

„Ach jo! To zas bude řečí!“ přitiskla si polštář těsně k obličeji. Potřebovala nějak zastavit slzy, které se jí draly do očí. Tak strašně moc si přála pod stromeček opravdového živého králíka. A teď tohle! Mamka se na ni určitě naštve a bude po králíkovi.

„Proč právě já?!“ zabořila znova hlavu do polštáře a rozbrečela se.

Adventní domeček

Maminka se na Toničku nezlobila. Spíš se lekla, že se jí stalo něco vážného. Našla ji v pokojíčku ubrečenou a s plyšovým králíkem v náručí. Kvůli škole ji hubovala jen málokdy. Moc dobře věděla, že si špatnou známku brzy opraví. Tonička byla chytrá a s učením problém neměla. Teď však maminka cítila, že ji trápí něco jiného.

„Můžu?“ zeptala se tiše a pohladila Toničku po vlasech. Ta přikývla. Maminka si sedla vedle ní a vzala ji kolem ramen. „Chce se ti mluvit, Tony?“ řekla a Tonička zavrtěla hlavou. Chvilí bylo ticho. Maminka na ni nenaléhala. Zнала svou dceru dobře a znala i její nálady.

„Mám pro tebe překvapení. Jako každý rok,“ pohladila ji znova po vlasech a Tonička konečně sundala králičí polštář z obličeje.

„Jaké překvapení, mami?“ zeptala se zvědavě a utřela si rukávem oči.

„No přece adventní,“ odpověděla maminka a ukázala na dřevěný domeček. Nechala ho stát u dveří, když vešla. Tonička si ho všimla až teď a okamžitě se rozzářila jako sluníčko.

Nebyl to domeček pro panenky. Byl to starý adventní kalendář, který vyrobil pro maminku její tatínek, když byla malá. Bylo v něm 24 tajemných komnat, zavřených na 24 plechových petlic.

Když byla Tonička malá, myslela si, že za těmi očíslovanými dvířky žijí malí vánoční skřítki.

Mají tam své kuchyně a ložnice a v noci, když všichni usnou, sami v domečku hospodaří. Tonička se nikdy nemohla dočkat rána, až konečně otevře další vrátka a za nimi najde malý vánoční poklad. A i když už byla velká, tohle těšení jí vydrželo doteď.

Seděla dál s maminkou na posteli a rozhlížela se po pokoji. Něco v něm bylo jinak. Něco ji nutilo podívat se na dřevěný domeček znova. A zas a zas. „Přece nejsem blázen,“ pomyslela si, když se na domeček opět zadívala. Před malou chvílí byla všechna jeho vrátka zavřená. A teď? Teď jsou otevřená. Na vánoční skřítky už dávno nevěřila, ale podivný černý stín, který se mihl za domečkem, se jí přece nezdál. Nebo ano?

Farma strýčka Karla

„Tak copak tě trápí?“ zeptala se maminka Toničky, když ji díky adventnímu domečku odvedla od špatných myšlenek a zbytečných slz. „Mami, prosím,“ vzala Tonička maminku za ruku, „dovolíš mi, abych měla toho králíka? Budu se o něj starat od rána do večera. Slibuju!“ zvedla dva prsty ke stropu, jako by přísahala.

„Nebudeš s ním mít žádnou starost. Opravdu. Všechno, co bude potřebovat, si budu platit ze svého kapesného,“ slibovala dál Tonička a tiskla mamince ruku stále silněji.

„A nechceš si to ještě rozmyslet?“ zeptala se maminka s nadějí v hlase. „Nevymyslíš si nějaký lepší, rozumnější dárek?“ zkusila to znova s přemlouváním. „Ty nemáš králíky ráda, vid', mami?“ zeptala se Tonička přímo.

Maminka hledala chvíli odpověď a pak řekla: „Je pravda, že hlodavce moc nemusím,“ a usmála se.

„Ale králík přece není hlodavec, je to zajícovec, no vážně, mami,“ usmála se šibalsky Tonička. „Ale vypadá tak,“ zasmála se znova maminka. „A já prostě na tahle zvířata nemám dobrou vzpomínku,“ řekla a vyprostila ruku z Toniččiny dlaně. „Podívej!“ ukázala si na pravý ukazováček. Byl plný drobných jizviček. „Co se ti stalo, mami? Ty ses pořezala?“

Maminka zavrtěla hlavou. „Ale kdepak. To jsem byla ještě malá. Tehdy se náš strýček Karel rozhodl, že rychle zbohatne. Pustil se do velkého podnikání, ale nikdy to nedopadlo dobře. Nej dřív choval králíky. Jenže se mu zdálo, že rostou moc pomalu. Tak to změnil a pořídil si nutrie,“ zavrtěla hlavou nad tím bláznivým nápadem maminka.

Hlodavci s oranžovými zuby

„Nutrie?“ řekla nevěřícně Tonička. „To jsou přece ty velké vodní krysy, co je lidi chodí krmit za město k řece. Nebo ne?“ zapochybovala o svých znalostech z přírodopisu.

„Ano,“ přikývla maminka. „To jsou přesně ty vodní krasavice, na kterých chtěl náš Kája zbohatnout. Ale krysy to rozhodně nejsou. I když se jim tak říká,“ hájila nutrie maminka. „Dřív se chovaly kvůli kožešině,“ vysvětlovala Toniče, ale té se to vůbec nelíbilo.

„Já to nechápu, mami!“ čertila se. „Lidi přece nemusí nosit kožichy ze zvířat. Nebo ano?“

„Nemusí,“ souhlasila s ní maminka. „Jenže náš Kája si myslel pravý opak. Vystavěl pro nutrie hotový ráj. Chodila jsem se na ně dívat a krmit je přímo z ruky. Měly velké oranžové zuby a nejvíc ze všeho jim chutnala mrkev. Při jejím chroupání vypadaly legračně. Ale jen do té doby, než si jeden velký samec ukousl z mé mrkvičky víc, než měl. S tou mrkví mi totiž uhryznul i kus ukazováčku,“ ukázala maminka na poraněný prst.

„Bolelo to strašně. A i když mi to v nemocnici hezky zašili, mé přátelství s nutriemi bylo u konce,“ řekla rozhodně.

Zvláštní pocit

Když si Tonička vyslechla maminčin příběh, bylo jí jasné, že nápad mít doma dalšího zubatého kamaráda určitě neprojde. Ale to se spletla.

„Podívej, Tony,“ řekla maminka a vesele si cvrnkla do pokousaného prstu. „Byla to jen a jen moje vina. Nutrie za to nemohly. Braly si ode mě jen to, co jsem jim nabízela. Sladkou a lákavou mrkvičku,“ zasmála se. „To, že jsem já, malá holka, zapomněla uhnout prstem, hladového hlodavce vůbec nezajímalo. Chápeš to?“

Tonička přikývla a znova pohladila mamince ruku. „To chápu, mami. A slibuju ti,“ řekla vážně, „že náš malý vánoční králík tě nikdy, ale opravdu nikdy nekousne. To ti přísahám!“

Objala maminku kolem krku a na tvář jí dala velkou slibující pusu.

„Mám několik podmínek,“ řekla maminka. „Poslouchám!“ přitulila se k ní Tonička.